

[Elmqvist.]

lovforslags § 103, stk. 2, nr. 5, som angik aktiv deltagelse i parti- eller organisationsarbejde, der tilsigter på utilbørlig måde at samarbejde med den fjendtlige krigs- eller besættelsesmagt. Det er mig uforståeligt, at man ikke mener, at sådan virksomhed bør straffes, og at det ikke udtrykkeligt bør fastslås. Det er ganske vist anført, at sådanne personer eventuelt ville kunne straffes efter andre bestemmelser i straffeloven. Klart er dette imidlertid ikke, og det ville derfor efter min mening være naturligt at sige det klart og tydeligt, eventuelt i en noget afgrænset form, således som der har været stillet forslag om i landstingets udvalg, hvad udvalgets flertal — således som det fremgår af betænkningen — har været stemt for, nemlig således, at man indskrænkede bestemmelsen til at omfatte deltagelse i ledelsen — direkte eller indirekte — af det omtalte samarbejde med den fjendtlige krigs- eller besættelsesmagt. En sådan bestemmelse, i denne mere afgrænsede formulering, synes jeg i hvert fald det havde været i høj grad påkrævet at have med i loven.

Endelig er der den meget omtalte § 129 a, stk. 2. Det er den bestemmelse, der i dens oprindelige affattelse fastsatte straf for den, der bevidst usandfærdigt offentligt tillægger regeringen eller nogen anden offentlig myndighed en handling, som den ikke har foretaget; eller bevidst usandfærdigt giver en vildledende fremstilling af de omstændigheder, hvorunder den har handlet. Der krævedes altså efter justitsministerens forslag, at det skulle være bevidst usandfærdigt, man tillagde disse myndigheder den pågældende handling. Udvalgets flertal har ganske kunnet slutte sig til det ærede medlem hr. Steinckes ved første behandling udtalte forundring over, at man ikke har kunnet stramme sig op til at fastholde dette krav om, at bevidste løgne om offentlige myndigheder skal være straffbare. Jeg ved vel, at den højtærede justitsminister kun meget modstræbende er gået med til at svække denne bestemmelse, og at det formentlig kun er sket for at få — såvidt jeg har forstået — det radikale udvalgsmedlem i folketinget til at gå med til forslaget, men jeg synes, at den pris, der er betalt for denne tilslutning, er alt for høj. I alt fald mener det flertal, på hvis vegne jeg her taler, socialdemokrater, venstre og konservative, at man dog, når man var bange for ved den foreslåede bestemmelse at krænke pressens ytringsfrihed, kunne have taget den formulering, som Pressens Fællesrepræ-

sentation har foreslået overfor folketinget, en formulering, der lyder således:

„På samme måde straffes den, der undergraver tilliden til folkestyret eller skader landets interesser i forhold til udlandet ved bevidst usandfærdigt offentligt at tillægge regeringen eller nogen anden offentlig myndighed en handling, som den ikke har foretaget.“

Var man bange for ved den foreslåede bestemmelse at gå pressens ytringsfrihed for nær — ikke blot pressens, men også den almindelige befolknings ytringsfrihed, dog navnlig pressens —, kunne man i alt fald være gået med til det, pressen selv kunne have accepteret, og som i nogen grad ville have indeholdt en straffebestemmelse mod bevidst usandfærdige påstande, der er egnet til at undergrave tilliden til folkestyret.

Som bestemmelsen nu er affattet, straffes altså kun den bevidst løgnagtige omtale, hvis den skader landets interesser i forhold til udlandet. Hvis den bevidst løgnagtige omtale af regeringen eller andre offentlige myndigheder ikke skader landets interesser i forhold til udlandet, kan den bevidst løgnagtige omtale ikke straffes efter det foreliggende forslag. Jeg synes, det er fuldstændig misforstået, ligesom flertallet indenfor landstingsudvalget finder det misforstået og beklager, at den højtærede justitsminister — selvom vi forstår den højtærede ministers ønske om at få så stor tilslutning til lovforslaget som muligt — alligevel i dette forhold har været så blid og har bøjet sig for dette urimelige ønske fra en enkelt side.

Endvidere vil jeg omtale konfiskationsbestemmelsen i § 118 b. Mon det i virkeligheden ikke er sådan, at de fleste har en dårlig smag i munden ved at skulle gå med til denne irrationelle straffeform, denne ekstrastraf til den, som har en mindre eller større formue? Det retfærdige, rationelle og strafferetligt rigtige må være, at enhver forbudt handling straffes med samme straf, uanset af hvem den end begås. Men det sker ikke efter denne bestemmelse. Vi håber imidlertid, dette spørgsmål vil blive taget op til en indgående drøftelse — hvad jo også folketingsudvalget har udtalt håbet om — i den permanente straffelovskommission, så at man på dette område kan nå til en afgørelse, som er i overensstemmelse med almindelige strafferetsprincippers krav til retfærdighed, og som det kan være værdigt at have regler om i en dansk straffelov.

Udover det, jeg her har anført, skal jeg henvise til betænkningen, idet jeg specielt skal henlede ærede medlemmers opmærk-